

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Acacij Amidae episcopi, in Persarum captiuos benignitas. Cap. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

riri parant. Alterum nondum illis comparuit: quippe ex improviso in Romanos irruptionem fecit. Verum cum praelio iam certandum esset, dux quidam Romanus à Procopio duce ad eam rem designatus, diuina prouidentia ex colle despiciens, cum videret socios in graue discrimen venturos, Persas à tergo adoritur: & qui paulo ante Romanos circumcederāt, illi ipsi iā circumfessi tenebantur. Itaq; Romani vt primū istos omnes, exiguo temporis spatio prostrauerāt, se conuerterunt ad eos, qui ex insidijs ipsos inuasissent: vniuersosq; similiter telis confecerunt. Quocirca, qui apud Persas appellantur immortales, ad hunc modum mortales sunt declarati: Christusq; debitū de Persis propterea sumpsit supplicium, quòd multos pios viros, qui eum sancte coluerāt ē medio sustulissent. Rex Persarū hac clade cognita, simulat se rerum gestarum omnino ignarum esse: legationem recipit, legatumq; sic affatur: Non Romanis cedens, pacē iam amplector, sed quo tibi quem omnium Romanorum facile prudentissimum comperi, rem gratam faciam. Quocirca, hoc pacto non modò bellū, quòd propter Christianos in Perside gestum erat duobus Augustis, Honorio decimum tertium, & Theodosio decimū Cofs. restinctum, verumetiam persecutionis procella contra Christianos ibidem concitata, penitus repressa, tranquillataq; fuit.

Acacij Amidae episcopi, in Persarum captiuos benignitas. CAP. XXI.

A Cacius Amidae Episcopus, ob facinus quoddam praeclarum, per id tempus ab ipso gestum, vehementer ab omnibus celebratus fuit. Cum Romani milites illos Persas quos in depopulanda Azazena captiuos ceperant, nullo modo Regi persarum reddere in animum inducerēt, captiui, qui erant numero circiter septem milia (quæ res animi Regis Persarum non parum diuexauit) fame propemodum absumpti sunt. Acacius igitur, hanc militū miseriam minimè neglexit, sed conuocatis suis clericis sic eos alloquitur: Deus noster, neque lancibus neque poculis eget. Nam nec comedit, nec bibit, quippe, qui his rebus minimè opus habeat. Quare cum ecclesia multa monumenta aurea argenteaq; ex propensa fidelium in eam benig-

nitate

nitate possideat, consentaneum est hisce rebus milites captiuos & è custodia liberare, & fame prope enectos reficere sustentareq;. Vbi hæc, aliaque id genus oratione percurrerat, monumenta ecclesiæ confluenda curauit, vendidit, pretiaque partim militibus pro captiuis redimendis dedit, partim ad eorum famem subleuandam impendit. Postremò viatico illis suppeditato, ad suum ipsorum regem remisit. Hæc res ab eximio illo viro Acacio gesta regi Persarum maximam fecit miratione, quòd Romani his rebus vtrisque & bello & beneficijs hostes vincere laborabant. Fertur preterea tum regem Persarum magno desyderio Acacij vidèdi flagrasse, quo hominis aspectu fruere, tum Theodosium Imperatorem Acacio præcepisse, vt regis desyderio satisfaceret. Cùm igitur tam præclara victoria diuinitus esset donata multi scriptores admodum eloquentes, laudes Imperatoris quo eius nomen illustrarent, scriptis mandarunt, & in vulgus easdem ediderunt. Quinetiam ipsa Imperatrix, mulier disertâ, filia Leontij Sophistæ Atheniensis, à patre erudita, & in omni literarum genere probe instituta, poema de eodem argumento Heroico carmine conscripsit. Hanc cum Imperator vxorè duceret, Atticus episcopus, qui eam Christianam efficiebat, inter baptizandum pro Athenaide Eudociam nominauit.

De Theodosij iunioris virtutibus. CAP. XXII.

QVamquam multi scriptores, vt dixi, Imperatoris laudes orationibus prædicarunt, quorum alij eo pacto in eius notitiam venire studebant, alij cupiebant suam in dicendo facultatem inde vulgo perspectam & cognitam, atque adeo doctrinam quam multis vigilijs consecuti fuerant, in obscuro latere nolèbant, ego tamen, qui neque Imperatori notus esse laboro, neque doctrinæ meæ specimen vulgo dare cupio, virtutes Imperatoris, omnibus orationis ornamentis detractis, verè commemorare in animū induxi. Nam eas silentio præterire, cum tam eximia, tamque fructuosa ad vitam rectè degendam exempla contineant, non parum, mea quidem sententia, posteritati incommodaret. Primum tametsi in ipsa regia natus educatusque erat, nihil tamen ex illa educatione omnino contraxit mollitiæ tarditatisque,